VIII. évfolyam, 23. szám

1952. június 5

Ludas Matyi

Adenauer aláírja a nyugatnémet keretszerződést

70 fillér

Mozgalmas olasz temető

— Nyissa ki a kaput, vén szamár! De Gasperi idézést küldött, megyünk szavazni!

KACSAPAKSZUS

A dolog úgy kezdődött, hogy Adonyban egy menyecske megállt a kacsái előtt és bánatosan nézte őket.

— Hát most már nevet adjak nektek? — kérdezte tőlük. — Oszt lefényképeztesselek bennetek külön-külön mindegyiket?

A kacsák azt feleltek, hogy háp-háp, ami jelenthetett igent is, meg nemet is, de a menyecske nyilván úgy gondolta, hogy igent jelent, mert közéjük vágta a sodrófát, ami a kezében volt. Jó szerencse, hogy nem találta el egyiket se.

— Hát, te mit csinálsz? — szólt rá a szomszédasszony a kerítésen.

— Nem hallottad, hogy pakszust kell váltani a kacsáknak, a libáknak, meg a csirkéknek, mint a lovaknak? Oszt még hozzá fényképeset.

— Én a fényképről nem hallottam. Nekem azt mondták, hogy csak a kacsa nevét kell beírni, a születési helyét, meg az idejét, az apja meg az anyja nevét.

— Gyerünk be a Tanácsházára, majd ott megmondják.

A Tanácsháza nagyszobájában együtt ült Tóth Mihály tanácselnök, Kard elvtárs, a párttitkár, meg Pergel Katalin.

— Mi van azokkal a kacsapakszusokkal? — kérdezte az egyik menyecske.

— Meg a csirkepakszusokkal? — tódította a másik.

— Az van vele — mondta Tóth Mihály —, hogy a kulákok találták ki, hogy a hiszékenyebb adonyiakat elbolondítsák. Egy szó se igaz az egész kacsapasszusból, de már vagy tíz hiszékeny ember kérdezte, hogy mi van vele? Hát ez van vele.

A két menyecske nagyot nyelt.

Kis ideig csend volt.

Akkor megszólalt az egyik menyecske:

— Én mindjárt mondtam, hogy nem lehet az — mondta az egyik.

— Te mondtad? — nézett rá a másik menyecske. — Nem én mondtam először, hogy a kacsa az nem ló, hogy pakszusa legyen?

— Arra már nem emlékszem. Én csak arra emlékszem, hogy én azt mondtam, hogy hiszi a piszi, meséljék a kulákok a nénikéjüknek...

Tóth Mihály bólint, Kard elvtárs bólint, Pergel Kati is bólint. Nyilván így volt, dehogy hitte el a rémhírt a két menyecske egy percig se.

Hanem akkor nyílik az ajtó s bejön egy harmadik asszony. Odasandít a két menyecskére, azután Tóthékra néz.

— Igaz, hogy pakszust kell váltani a kacsának, mint a lónak?

A két menyecske megcsóválja a fejét. Az egyik ránéz a tanácselnökre, aztán az újonnanjött asszonyra és mérgesen mondja:

— Tudja, kinek kell pakszus? Nem a kacsának, hanem annak a gaz kuláknak, aki ilyenekkel bolondítja az olyan hiszékeny asszonyokat, mint maga!

(g. m.)

Egy belgrádi hivatalban

(Titóék 1951-ben 130.000 „megbizhatatlan" hivatalnokot bocsátottak el.)

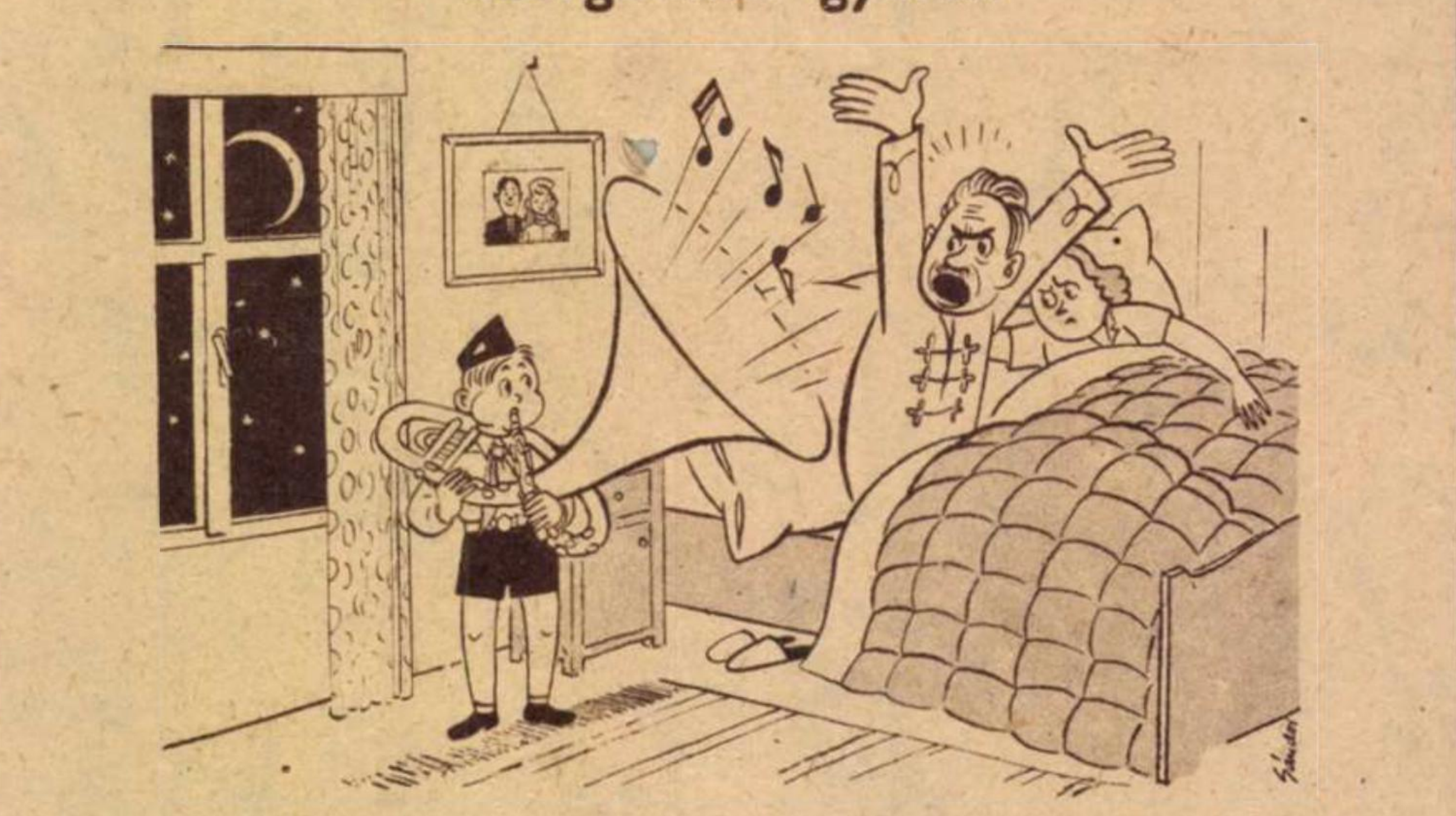
— Azt hiszem, Dragovics is sorra kerül... Tegnap egy megbeszélésen azt mondta, hogy „nézzük a kérdést tárgyilagosan..."

Vannak ilyenek is

Amikor Kovács szaktárs végre elmegy egy értekezletre.

Szorgalmas gyerek

— Pisti! Mit csinálsz itt éjnek idején?
— Gyakorolom a zenés ébresztőt a gyermeknapra.
— De a gyermeknap már megvolt!
— Én már a jövő évire gyakorolok.

Az a bizonyos Kázmér

Favágó István, az Építkezési Vállalat személyzeti osztályvezetője íróasztalánál ült. Nyílt az ajtó.

Ijedt szemű, köpcös emberke lépett be és azon nyomban mélyen meghajolt.

— Jó napot kívánok! — rebegte és fejét még mélyebbre billentette.

— Jó napot! — köszönt vissza Favágó. — Tessék közelebb!

A köpcös óvatosan elindult az íróasztal felé, de három lépésre újra megállt.

— Kázmér Jenő vagyok! — mondta szemérmes mosollyal.

— Tessék! Foglaljon helyet! — mutatott Favágó az íróasztal előtt álló székre.

— Az a bizonyos Kázmér vagyok! — mondta a köpcös.

— Milyen ügyben? — kérdezte Favágó.

Kázmér Jenő odalépett a székhez.

— Bodnár elvtárs bizonyára említette... — szólott és sokatmondóan elhallgatott.

Favágó értetlenül nézte a köpcös emberkét.

— Nem értem, elvtárs! Milyen ügyben jött hozzám?

— Bodnár elvtárs, Bodnár Andor elvtárs, nem említette?

— Azt szeretném tudni elvtársam, hogy milyen ügyben?

Kázmér riadtan pislog.

— Szóval...? — biztatja Favágó és igyekszik nagyon barátságos lenni.

Kázmér a száját harapdálja:

— Nem tetszik ismerni Bodnár Andor elvtársat? Akkor bocsánat! — reszket a hangja. A kilincs felé tapogatózik.

Favágó két hosszú lépéssel utóléri:

— Kérem, mondja meg, hogy miért, hogy milyen ügyben, hogy... — egy kissé elragadja az indulat.

— Bocsánat, de... — hebegi mentegetőzve Kázmér — tetszik tudni, Bodnár elvtárs megígérte, hogy megemlít engem Hódos elvtársnak és... szóval, hogy nem említett meg, hát... bocsánatot kérek!

— Azt mondja meg, legyen olyan kedves, hogy miért kellett volna magát megemlíteni Hódos elvtársnak?

— Hát... szóval, ha nem említett meg, akkor én... bocsánat! — dadogja a köpcös és az ajtó felé topog.

Favágó azonban elállja az ajtót. Hátával nekifeszül, onnan faggatja nem éppen a legnyugodtabb hangon Kázmért.

— Nagyon kérem, kedves Kázmér elvtárs, mondja meg nekem, hogy miért kellett volna magát Hódos elvtársnak megemlítenie? Mert Hódos elvtárs, sajnos, nem említette nekem, hogy említett-e neki valamit Bodnár elvtárs, avagy nem?

Kázmér hátrahőköl

— Önnek, nem Hódos elvtársnak tetszik lenni?

— Nem! Favágó István vagyok! Hódos elvtárs pártiskolára ment tegnap. Én vagyok az utódja!

— Bocsánat, hogy alkalmatlankodtam, de én azt hittem, hogy ön Hódos elvtárs! — szabadkozik mélyeket hajlongva Kázmér és megint menni akar.

— Várjon, kérem! — kiáltott rá Favágó. — El nem megy addig innen, amíg nem mondja el, hogy mit kellett volna Bodnár elvtársnak megemlítenie! Mert most már kezd érdekelni! Mondja meg nyugodtan! Vagy titok?

— Nem titok, hanem... Tetszik tudni, én azelőtt a Lőff és Budaméry cégnél állottam alkalmazásban, de úgyebár a jelenlegi helyzetben, szóval...

— Mi volt ott? Mit csinált? — vág a szavába Favágó.

— Könyveltem, kéremszépen!

— És most el akar helyezkedni?

Kázmér csak bólintott, tátogatott.

— Miért nem ezzel kezdte? — kiáltott rá Favágó.

— Mert Bodnár elvtárs...

— Hagyja már Bodnár elvtársat! Írjon egy életrajzot és ha megfelel, föl fogjuk venni!

— Így, ismeretlenül? Azt sem tudja, ki vagyok!

— Dehogynem. Nem láttam még magát, de nagyon is ismerem... Maga az a bizonyos Kázmér...

Sólyom László

Fechteler vagy nem Fechteler?

Sok bajt okoznak a pletykás emberek. Utálatos, csunya társaság. Bajba kevernek mindenkit.

Itt van például ez a Fechteler. Tengernagy, amerikai, jóállású, jókeresetű úriember, nyugodtan szivarozhatna klubja mélyén, vagy ülhetne a flottáján. Ehelyett nem átal fecsegni, pletykázni.

Deresedő fejjel odaáll jelentéseket irkálni arról, hogy mik az amerikai hadvezetőség tervei az általuk kirobbantandó háború/ esetére.

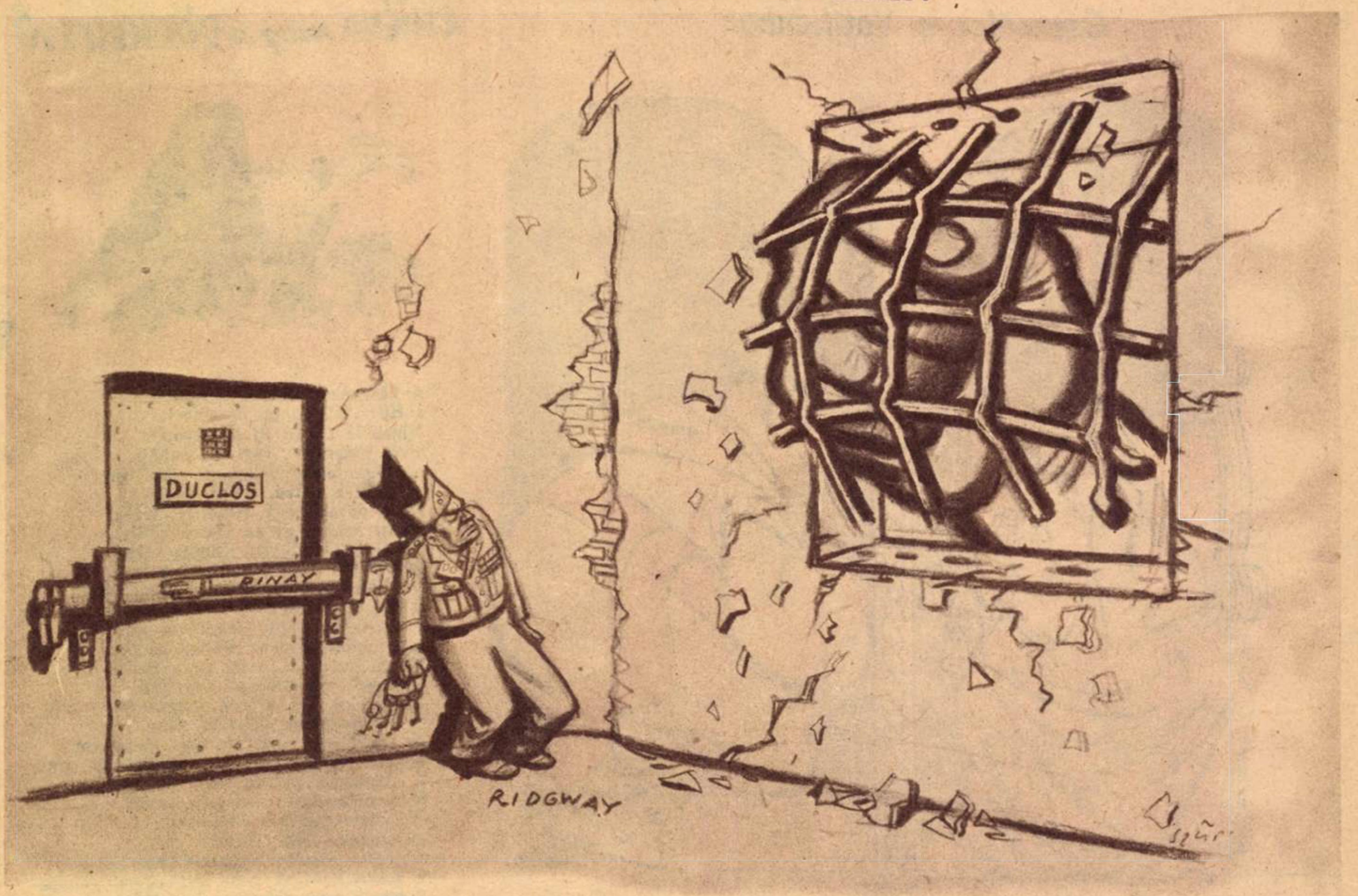
Ebből lett a kavarodás. Az angolok zsörtölődtek: miért éppen Angliának kell atombombától elpusztulnia? A franciák is az orrukat húzták, hogy aszongyák: tapintatlanság, hogy Franciaországból felperzselt földet akarnak csinálni.

Nosza, ki is adta Truman a parancsot: cáfolni, cáfolni és megint csak cáfolni! Jöttek is a cáfolatok: Nincs semmiféle jelentés! Dehát akkor mit közölt a sajtó? Sebaj! Van jelentés, de nem Fechteler irta. „Fechteler" álnéven irta valaki! Nem is így van: valaki más irta, aki profilból hasonlit Fechtelerre. Mark Twain irta, több évtizeddel ezelőtt.

A legújabb verzió: valóban nem Fechteler amerikai tengernagy irta, hanem egy egészen másik ember, akit azonban véletlenül szintén Fechtelernek hívnak, véletlenül szintén amerikai és véletlenül szintén tengernagy. És szintén fasiszta.

Az utóbbi nem véletlenül.

EZ TÖRTÉNIK PÁRISBAN

NEM KELL HOZZÁ TÉRKÉP

Ridgway: Úgy látom, ez Párizs, itt kell leszállnunk.

Ludas Matyi színpada

A LORDNAK PANASZA VAN

Írta: Tabi László

(Történik Londonban, egy amerikai katonai épületben)

Lord (belép): Bocsánatot kérek... Ez az Amerikai Csapatok Főparancsnokságának londoni kirendeltsége?

Őrmester: Ez kérem. Mi a panasza?

Lord: Pardon... Lord Archibald Donelly vagyok.

Őrmester: Ezen nem tudok segíteni. És még mit kíván?

Lord: Kérem... Önök beutaltak a villámba három amerikai katonát.

Őrmester: Na, és. Nem tetszik?

Lord: Dehogynem. El vagyok ragadtatva.

Őrmester: Nahát.

Lord: Nem erről van szó. Én rajongó híve vagyok az amerikai hadseregnek, én helyeslem a náci hadsereg újrafelfegyverzését, Korea bombázását, a baktériumháborút. Láthatja tehát, hogy nem vagyok reakciós.

Őrmester: Ne papoljon öreg fiú. A tárgyra.

Lord (siránkozva): Borzasztó kérem, hogy mit művel az a három katona, akit beutaltak hozzám. Az valami rémes.

Őrmester: Bizonyára érzik, hogy barátok közt vannak.

Lord: Érzik, érzik. De mennyire! James Webb főhadnagy úr tegnap, amikor tiltakoztam nála a megpofoztatásom miatt, olyan patáliát csapott, hogy összeszaladt a ház. Hogy szabad kérem ilyen lármát csapni? Hogy hitvesembe kétszer belerúgott, azt már meg sem említem... Annakidején egyszerű polgárlányt vettem nőül, s így ez a dolog, sajnos, nem érint túlságosan közelről.

Őrmester: Nem kell minden rúgásért megneheztelni. Barátok közt megesik az ilyesmi.

Lord: És ahhoz mit szól, hogy Fred Millagan hadnagy úr a fürdőkádat egyik nap behúzta a szalonba és ott fürdött. Anyaszült meztelenül! Az én szobámban! És az én kádamban! Emiatt megnehezteltem rá, erre a fejemre borította a kádat.

Őrmester: Eltört?

Lord: A fejem? Nem.

Őrmester: És a kád?

Lord: Az sem

Őrmester: Nahát. Örüljön, hogy a barátainak jókedve van!

Lord: Várjon csak. Amikor megjegyeztem, hogy a vendégszeretetemmel alighanem visszaél, leköpött. Alig tudtam tőle bocsánatot kérni.

Őrmester: Múló civakodás!

Lord: Múló? És ahhoz mit szól, hogy ugyanez a Fred Millagan fekete tússal bajuszt festett a Pihenő Madonnára.

Őrmester (nevet egy nagyot): Hát miért hagyta az a Madonna?

Lord: De kérem, az egy kép! Botticelli festménye, kastélyom büszkesége!

Őrmester: Ja úgy. Akkor meg miért baj, hogy bajusz van rajta! Bajusz nélkül már látta eleget. Most nézegesse bajusszal.

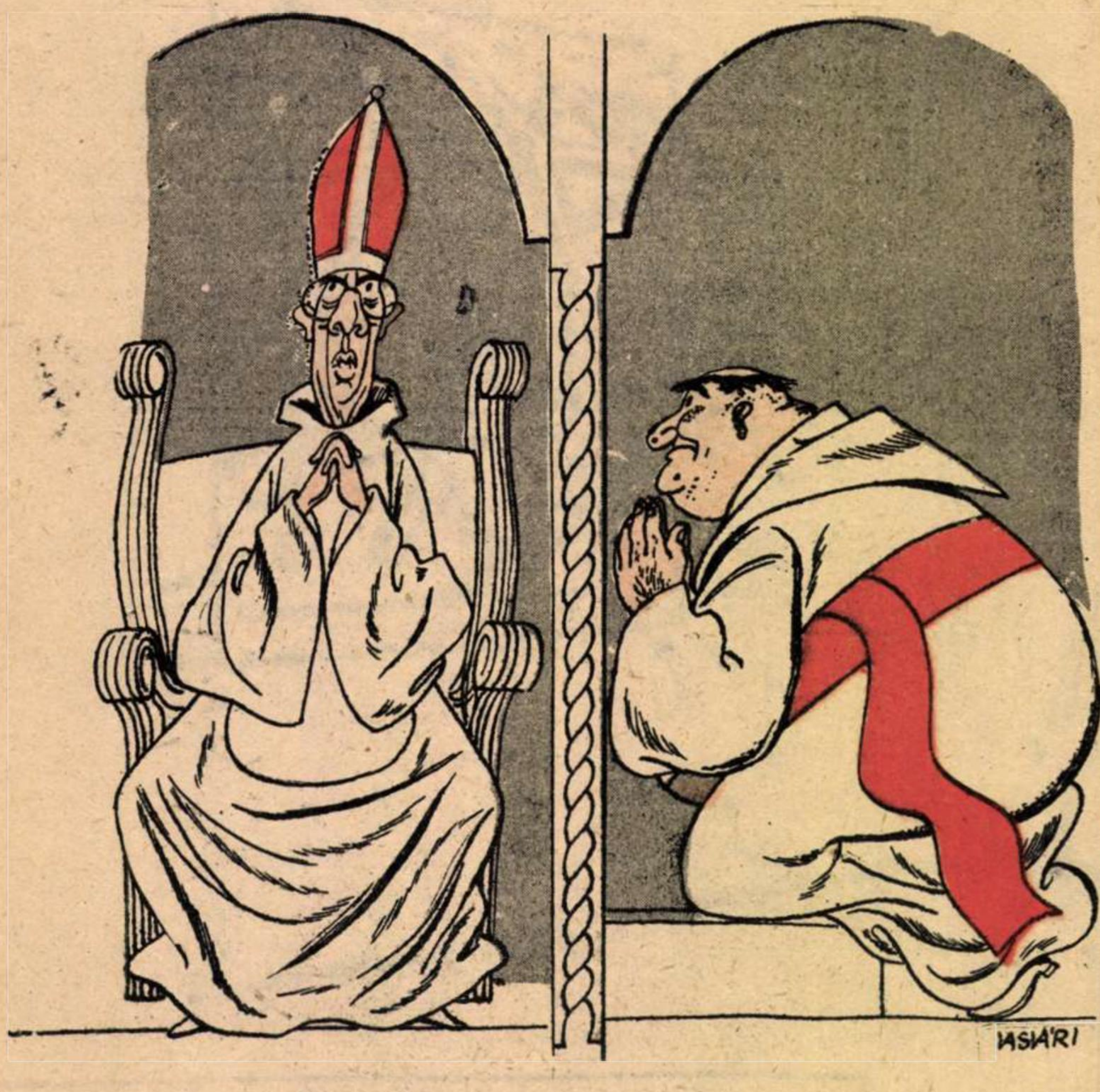
Lord: Már megbocsásson, de fekete bajusz egy szőke nőn... Legalábbis különös... (Sírva.) De ez mind semmi... Jerry Corner hadnagy úr még csak egy napja volt a vendégem, amikor este, vacsora közben kétszer belecsípett Evelyn lányom tomporába. Leányom azóta állandóan a hadnagy úr szobája előtt sündörög, képtelenek vagyunk kivárni őt a reggeli imánál...

Őrmester: Örüljön, hogy szórakoztatják a kedves lányát. Más apa boldog lenne...

Lord: Gyakran már nem merek hazamenni, mert félek, hogy a hadnagy úr kirakott a házamból...

Őrmester: Csak menjen haza jóember nyugodtan. Ha kitették a házából, majd keresünk magának egy lakást... Elvégre a barátai vagyunk, nem igaz?

Csendélet a Vatikánban

— Atyám, én a paráználkodás bűnébe estem, de a bűnbeesett leányzóval együtt a Keresztény Demokratapártra szavaztunk...
— Akkor én téged feloldozlak, fiam...

Ridgway Párisban

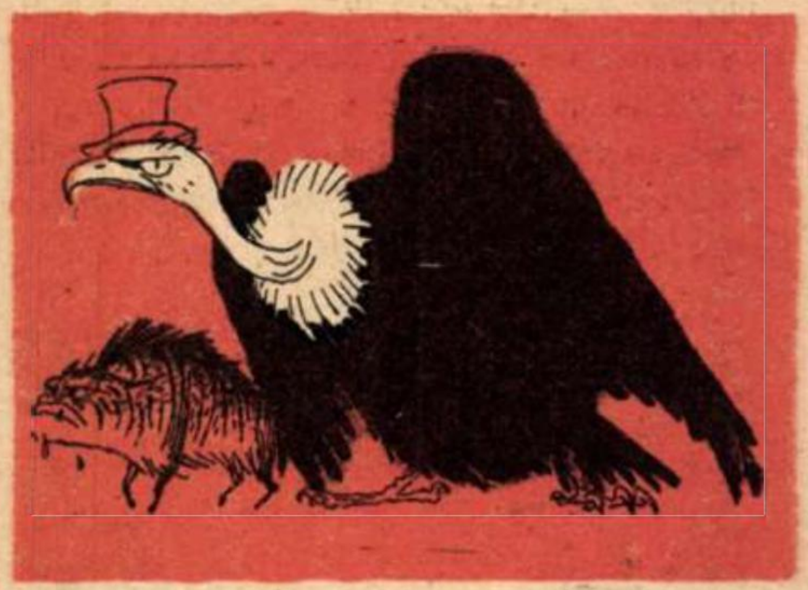

Rendbe fog jönni!

— Ne búsuljon Kukorica néni, azért vagyunk mi növényápolók és növényápolónők, hogy magát meggyógyítsuk!

A HIÉNA meg a DÖGKESELYŰ

A környéken háború pusztított,
a Hiéna dögön jól meghízott.
Minap is éppen ilyen lakomára
hívta hétpróbás, régi jó komája,
a Dögkeselyű. Vijjogott: „No lám,
megnőtt a hasad, Hiéna komám.
Ilyen pocak nagy tekintély, hiába!
Tudod mit? Légy az állatok királya!
Az Oroszlán úgyis, jómultkorába,
szakadékba zuhant s kitört a lába.
Nem bírtam nézni szörnyű szenvedését,
és hát úgyis megölte vón az éhség:
a magasból követ görgettem rája,
így döglött meg az állatok királya.
Mi dögkeselyük, azzal nekiestünk,
őfelségéből lakmározni kezdtünk.
Vigyáztunk jól: a bőre megmaradt,
el is hozom egy pillantás alatt.
De kiskomám, van ám egy kikötésem,
hogy te is nyerjél s ne veszítsek én sem.
A háborúnak, sajnos, vége lett, —
hogy csillapítsam mostan éhemet?
Te, állatok királya, itt leszel,
az állatok fölött ítélkezel;
a mélybe dobatsz egypárat naponta
s keselyű-hadnak nem lesz dögre gondja.
Segítsük egymást ily nehéz időkben,
aztán majd préda neked is jut bőven."
A Hiénának tetszett a beszéd,
a hiúság elvette az eszét.
A Keselyű elszállt és egy-kettőre
visszatért: „No, itt az Oroszlán bőre!"
S a Hiéna oroszlánbőrbe bújt,
oroszlánul bömbölni megtanult.
Mellére és hasára felrakott
sok fényes érmet, cifra szalagot.
Még a farkán is rendjel fityegett,
gondolta: imponálni így lehet.
Aztán nagy lakomákat rendezett,
tivornyáktól zengett hegy, völgy, berek.
Egymás szavát sem értették a zajban
s a Hiénát a szörnyű zűrzavarban
megválasztották örökös királynak.
De meg is bánta valamennyi állat.
Aludtak egyet s elképedve látták,
hogy milyen szégyen, milyen rút galádság
esett meg rajtuk. Ríttak nyakra-főre,
a farsangnak rájuk szakadt a böjtje.

Véreskörmű királyt kaptak szegények:
minden napra egy halálos ítélet.
Megölte a Mókust, mert fürge, víg,
az Őzikét, mert túlontúl szelíd,
a Fajdot, mert folyton sopánkodik,
a Fürjet, mert pöttyös tojást tojik.
Elítélte a Farkast, mert mogorva.
Sejtették: így kerül mindenki sorra.
Egy szép... vagy tán nagyon is zord napon
fellázadt a rét, zendült a vadon:
az Oroszlán barlangjához zúdultak, —
jaj, most a rendjeles, pohos Nagyúrnak!
Indulnak is már: Medve a vezér:
vacog a király, szörnyű módra fél,
magát pökhendi pózba vágja még
s üvölt: „Ki innen, hűtlen söpredék!"

Előlépett most komoran a Medve,
nagy mancsát a király vállára tette:
„A nép nevében!" — ennyit brummogott,
de ahová nagy mancsát tette, ott
az Oroszlán irhája szétszakadt.
Láthatta most a lázadó csapat:
nem Oroszlán lapul a bőr alatt!
A kotnyeles Majom, hozzá ugorva,
egyik kitüntetést letépte róla —
ott is megintcsak kiszakadt a bőre.
„Tudjuk már, ki bújt a királyi bőrbe!"
— üvöltik s egy-két pillanat: kirázzák
bőréből az állatok ál-királyát.

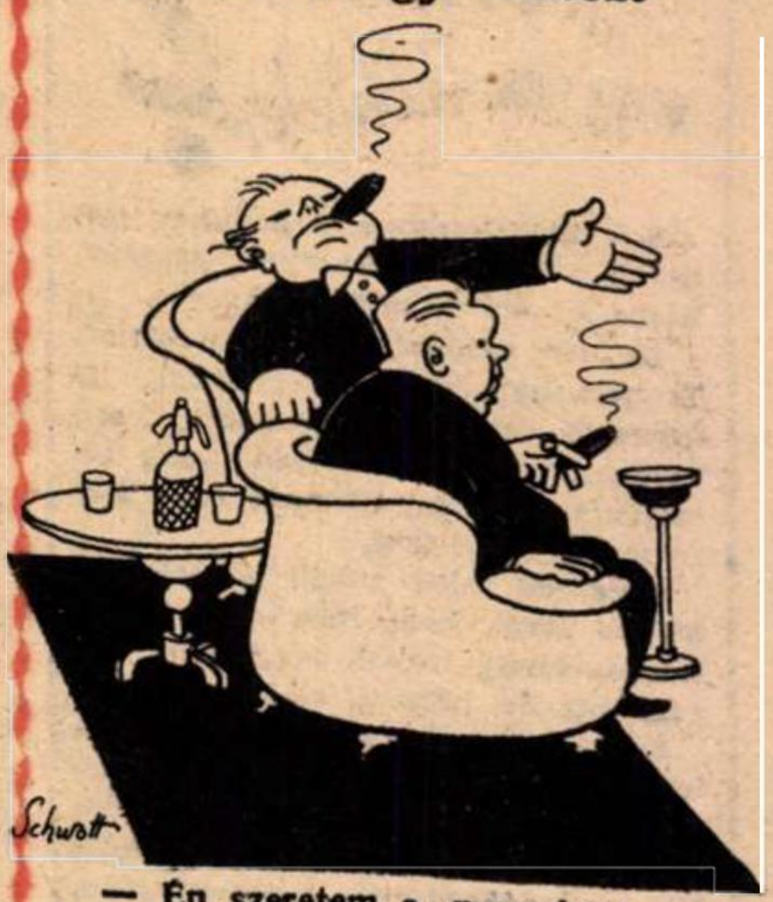
Ott áll már a kövér Hiéna pőrén:
ez hát a nagy király, a hősködő rém!
Tépték, verték, — üvöltött a Hiéna
s végül ledobták a nagy szakadékba.

A Keselyű megbújt egy szirt mögött,
éhesen leste már az új dögöt.
Mikor látta, hogy áll bosszút a nép,
hőkkenve forgatta gonosz szemét.
De nem gyászolta póruljárt komáját,
lecsapott rá és falni kezdte máját.

Tudhatja bárki: e megindító
történet hőse: a pohos Titó.
S hogy megbízója, a Dögkeselyű
ki lenne: kitalálni egyszerű.
Mondjam-e még: a Dögkeselyűnek
sorsa mi lett tovább? Ugyan minek?
Ki azt lesi, hogyan pusztul a nép:
eléri őt is biztosan a vég!

Képes Géza

Tőkések egymásközt

— Én szeretem a nyugalmat és biztonságot, nekem ne beszéljenek a fenyegető békéről...

Egy kis újítással

elérhetjük, hogy a liftre ne legyen panasz.

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály:
VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 221—285.
Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850.
Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

EGY ÉREMNEK KÉT OLDALA

A newyorki Daily Humbug IV. 1-i számából

A kocsedói szanatórium

Tegnap este végre megkaptam az engedélyt, hogy beszélgetést folytassak Sam Corrupt ezredessel, a kocsedószigeti fogolytábor élelmezési főnökével. Reggel 10 órakor jelentkeztem az irodájában. Ifjú segédtisztje bevitte az engedélyt, mire az ezredes természetesen azonnal abbahagyta a pókert és fogadott. Mindjárt láttam rajta, hogy valaha jobb lapokat látott, amit megerősített azzal az első mondatával, hogy ilyen ocsmányul már régen járt a kártyája, mint ma. Férfias nyiltsággal és katonás keménységgel közölte azt is, hogy kizárólag disznó pechjének köszönhetem azt a disznó szerencsémet, hogy nem váratott három napig, mint a többi disznó ujságirót szokta. Általában a disznó szót rendkívül gyakran használta az ezredes, ami egy élelmezési főnöknél érthető is. Marhát sokkal ritkábban mondott, amiből kétségtelenül megállapitható, hogy a fogolytábor húsellátása kitűnő. Ezt a véleményemet közöltem az ezredessel, aki megdícsérte marha nagy eszemet és biztositott róla; a fogolytábor ellátása olyan príma, hogy a foglyok tízezrei kérik áthelyezésüket, mert félnek, ha túlságosan elhiznak, nem lesznek alkalmasak az ENSZ hadseregében való szolgálatra. A foglyoknak ez a hűsége és a szóda nélkül felhajtott whisky könnyekig meghatotta az ezredest. Megrendítő volt nézni ezt a nagyszerű katonát, amint nem szégyelve az emberi könnyeket, még egy pohár tiszta szeszt öntött sok tüzet átélt nyeldeklőjébe. Csak tíz percig ültem az ezredesnél, mert ezután férfias nyiltsággal, katonás keménységgel és ruganyos lábakkal kirugott, — de ez a rövid idő is elegendő volt ahhoz, hogy teljes bizonyossággal megállapitsam: a kocsedószigeti élelmezés vetekszik a luxusszanatóriumok ellátásával. Nem csoda, hogy a foglyok imádják parancsnokukat, a népszerű Dodd tábornokot, aki hir szerint közeli előléptetés előtt áll.

A Daily Blöff V. 20-i számából:

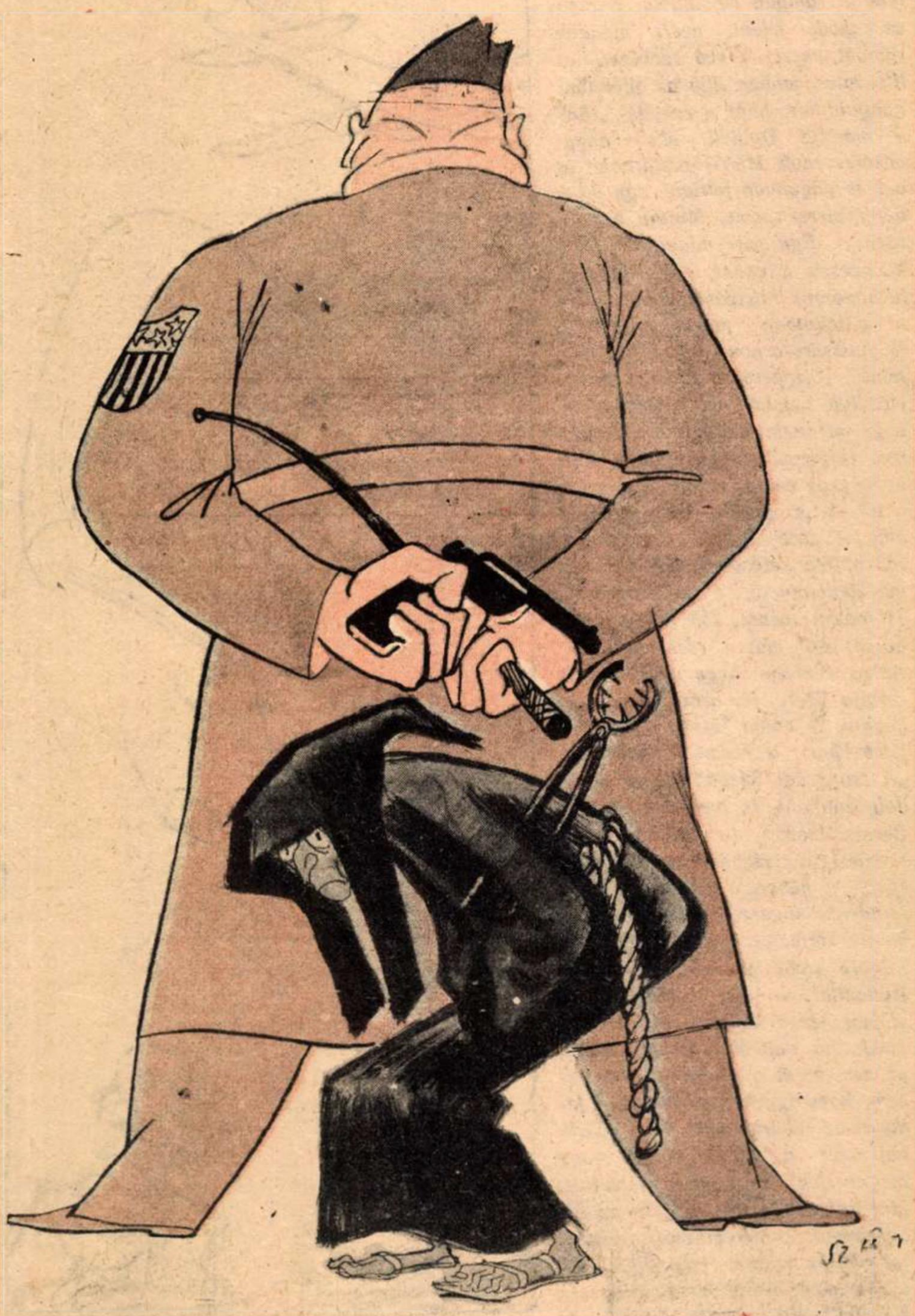
A foglyok fogságában

Tegnap este végre megkaptam az engedélyt, hogy beszélgetést folytassak Dodd tábornokkal, pardon, ezredessel. Lehet, hogy mire ezek a sorok napvilágot látnak, már alezredesi rangjelzést visel ez a gyors karriert befutott nagyszerű katona. A csevegés meghitt környezetben folyt le. Az ezredesen és rajtam kívül, csupán 14 katonai nyomozó ült a szobában, ezek közül is csak hárman szorították géppisztolyuk csövét a fogolytábor volt parancsnokának különböző testrészeire. Igy aztán az ezredes joviális közvetlenséggel, minden gátlás nélkül diskurált el velem izgalmas élményeiről. Igyekeztem a kérdéseket tapintatosan feltenni s így mindenekelőtt aziránt érdeklődtem, hogy átérezte-e helyzetének furcsaságát, mikor saját foglyainak foglyává vált, ami majdnem olyan, mintha az ember bonyolult házasságkötések után saját fiának gyermeke, vagyis önmagának unokája lesz. Az ezredes arcán megjelenő torz vigyorból láttam, hogy a pompás katona méltányolja szellemességemet. Nem válaszolt a kérdésre, de mellének hullámzása és ökölbeszorult keze mutatta, hogy rázza a belső derü. Ezután megkérdeztem, hogy testi fenyítésben volt-e része a fogságban. Élénken és nyomatékosan adta a választ: — Ott nem! — Minthogy csak három kérdés feltételére kaptam engedélyt, utoljára arra kértem választ: mi volt a legborzalmasabb élménye foglyai között? Az ezredes arca elkékült, hangja hörögve tört elő torkából: — Hogy mi!? Az, hogy az ő kosztjukat kellett ennem! Képzelje, uram, a hadifogolyélelmet! — Tovább is folytatta volna, de ekkor az egyik géppisztoly csöve véletlenül megcsúszott a bordáján, ami láthatóan zavarta a beszédben.

V. I.

A főinkvizitor és a kocsedói hóhér

Torquemada: Na, én elbújhatok Boatner tábornok mögött...

Csasztuska

Párizsi szülők

— Aggódom Etienneért.

— Egek! Mi van a gyerekkel, Jean?

— Baj lesz avval a gyerekkel!

— Dehát beszélj, Jean! Mi van a fiunkkal?

— Nézd fiam, tegnap, amikor hazajöttem, láttam, hogy ott ül a gyerek az asztalnál és olvas. Erre odamentem hozzá, hogy megnézzem, mit olvas. Hát képzeld, fizikát tanult...

— Na és? Na és?

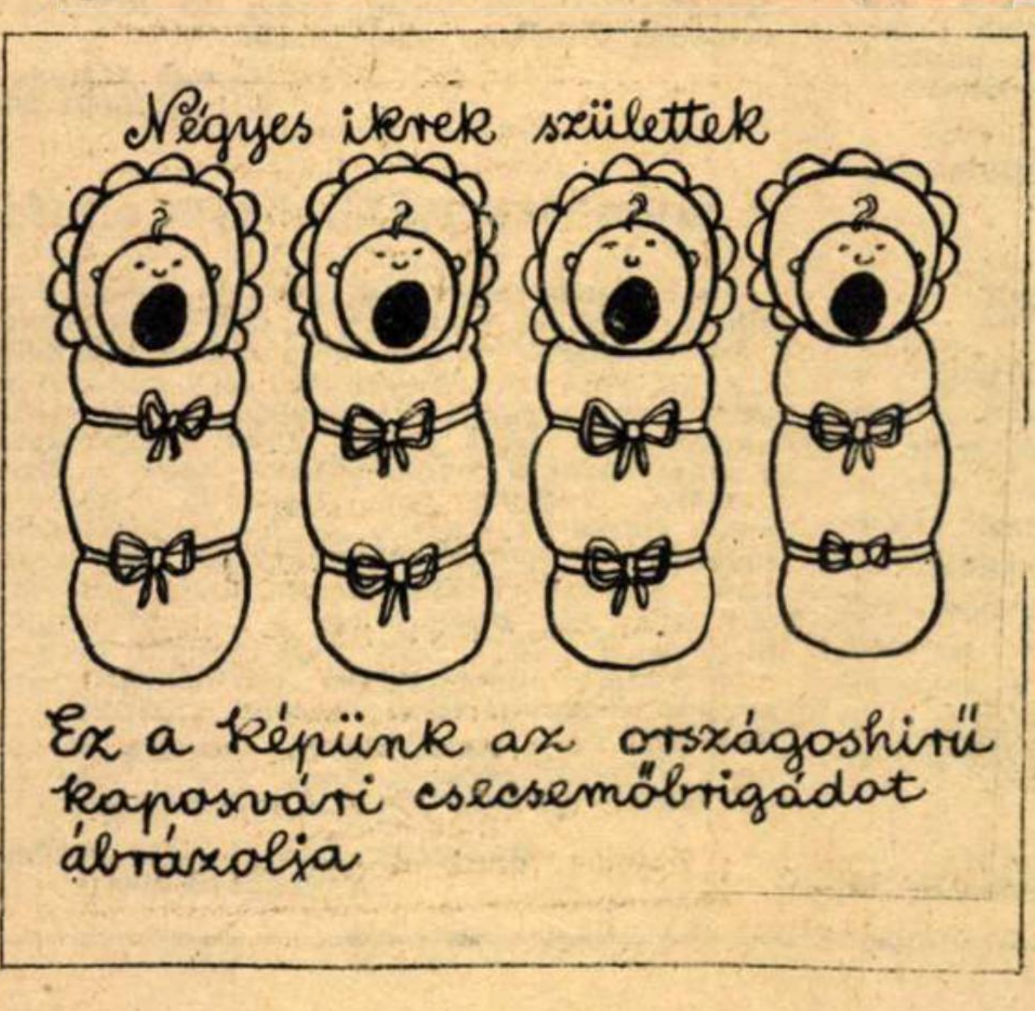
— Na és. Négy óra hosszat ült ott és tanult, tanult, tanult. Mindent alaposan megtanult, akkor nekiállt és segített nekem a munkámban.

— Beszélj! Beszélj! Mit csinált aztán?

— Aztán már semmit se csinált, szépen elköszönt és korán lefeküdt.

— Dehát akkor miért mondtad, hogy baj van vele? Miért mondtad, hogy aggódol érte?

— Mert úgy látszik, hogy tisztességes ember lesz belőle és a tisztességes embereket Franciaországban börtönbe zárják.

Javaslatunk az állandóan költözködők részére

Portás: Az idegenvezető elvtárs naprakész állapotban tudja a legfrissebb költözködéseket. Azonnal felkíséri önt a könyvelés pillanatnyi tartózkodási helyére...

Korszerű

Pályázati felhívások

A Művészeti Alkotások Vállalat (Budapest, V., Kossuth Lajos-utca 12. szám) pályázatot hirdet levelezőlapokra. A festett eredeti terveket 13,5x21 cm méretben kell kivitelezni a következő hat szinben: sárga, hús, vörös, I. kék (zöldes), II. kék (melegebb), fekete.

Mind a méretet, mind a szinskálát kérjük betartani; méretenkívüli terveket nem veszünk figyelembe. A téma reális ábrázolását, valamint túlzottan aprólékos kidolgozását, a levelezőlap kicsi volta miatt, kérjük kerülni. A terveket, tekintve, hogy sokszorosítha... lesznek, rajzilag konkrétan, ...

... sitási jogdíj címén, tervenként forintot utal át.

A levelezőlap tervek témái kezők szerint fejezzék ki ... A polgári társada... figurái és a Hummel szer... kerülendő. A levelezőlap...

MŰVÉSZETI DOLGOZÓK LAPJA 1952 május 20.

Éjfél után kettőkor

Éjfél után két óra van. Ott állunk a rámpán Dvihalival. Rámpa az rakodót jelent, azért mondok rámpát, mert a szó szakszerű és titokzatos, jobban illik az éjfélutáni hangulathoz, mint a rakodó. „Jön" — mondja Dvihali, aki a nagyvásárcsarnok MÁV-főraktárnoka és a 9-es vágányon feltűnik egy mozdony piros szeme. Mintha kacsintana is. Egy perc mulva ott áll a kilencesen a vonat, egész hatvanhétvagónnyi hosszúságában. Abban a pillanatban megelevenedik a Nagyvásárcsarnok egész területe, mint Csipkerózsika elvarázsolt kastélya, azzal a különbséggel, hogy ott nem száguldoztak villamos targoncák. Egy pillanat alatt vagy száz ember veszi körül a vonatot. A „szegedi" — mondja Dvihali — „856 mázsa újburgonya, 183 mázsa kelkáposzta, 91.300 csomó zöldhagyma, 60 mázsa sóska, 11 mázsa spenót, 205 mázsa zöldborsó, 487 mázsa cseresznye...". Az az érzésem, hogy még most is sorolja őket, ha azóta abba nem hagyta. A vonat fel van díszítve lombokkal, a kocsikon feliratok: „A csongrádi Szabad Május tszcs-dolgozói több és jobb munkával a Béketalálkozó tiszteletére", „A szentesi Felszabadulás tsz így küzd a háborús uszítók ellen". Mindenki sugárzó arccal jár-kel a kocsik körül, csak egy kislány vág szigorú arcot. „Ki ez?" — kérdem Dvihalitól. — „Ez a minőségi főellenőr, ez a kislány nem kukoricázik, ha valamit rossznak talál, az nem kerül a piacra." Szinte érzem, hogy igyekeznek magukat kihúzni az újburgonyák, hogy pedrik bajszukat a zöldhagymák, hogy megnyerjék a kislány tetszését. Már rakják a targoncákra az újburgonyát, a 856 mázsát, szeretettel nézem, hiszen egy félkilót én eszem meg belőle holnap. „Tessék figyelni", azt mondja Dvihali, de az ember itt nem tudja összpontosítani a figyelmét, mert sínen, országúton, földön, vizen, levegőben jön a mindenféle jó, egyik oldalról egy szamócás teherautó tütül, a másik oldalról a Dunáról egy kelkáposztás hajó, mert nemcsak tengeri, vagyis kukoricahajók vannak, hanem kelkáposzta-hajók is és Ferihegyen négy óra ötvenkor érkezik Szegedről a teherszállító repülőgép 23 mázsa eperrel. Nagy dolog ez a légi úton való gyümölcs- és főzelékszállítás, a gyümölcs a tőről gyorsan és épen kerül a fogyasztó asztalára, egyesek szerint a fejlődés további útja az, hogy az epret a repülőgépről ejtőernyővel egyenesen beledobják a tejszínhabba; ez azonban egy későbbi fázis. Most itt állunk a kirakott 67 vagonos szegedi vonat mellett, Kotymán Imre bácsi, aki a szentesi Felszabadulás tsz-ből kisérte fel a vonatot Pestre, megsodorja hószínű bajuszát és azt mondja: „A hideg idő se babrált ki velünk, van mit apritani a húslevesbe, hála a munkánknak". Mert 2280 csomó új sárgarépa is jött a vonaton. És naponként sok ilyen vonat jön és Dvihali Elemér szétosztja a raktárakba a tartalmukat és onnan viszik a piacra és onnan viszik haza édes mindnyájunkhoz.

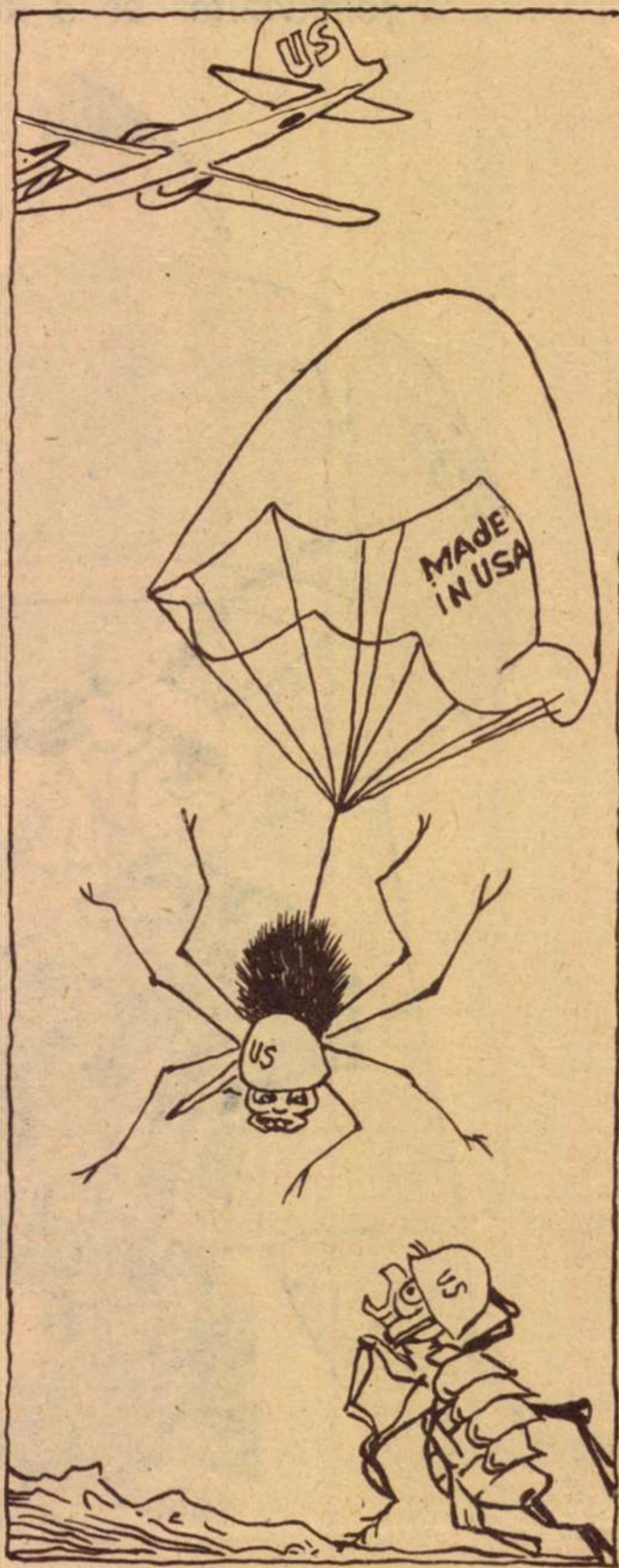
Mennyit eszik Budapest! Micsoda nagy számok! Amikor a hétéves unokaöcsémnek elmondtam, hogy 856 mázsa újburgonyát, 487 mázsa cseresznyét, 11 mázsa spenótot hozott egy vonat, tovább nem juthattam a felsorolásban, mert a gyerek megdöbbenve állított meg:

— De Miki bácsi, minek az a rengeteg spenót?...

Gergely Miklós

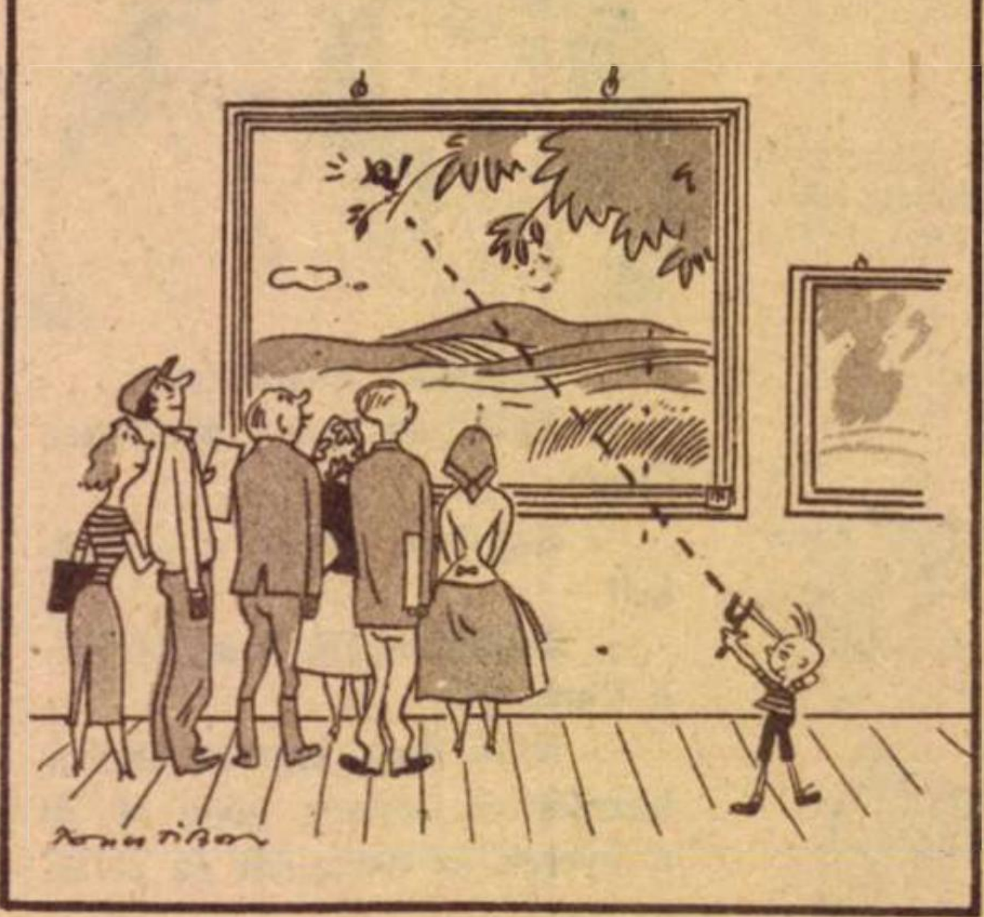
Barátok találkoznak Koreában

(Vasziljov rajza a Krokodilból.)

— Na, mi ujság van otthon a Fehér Házban?

Ebadta a Tavaszi Tárlaton

Pedáns ember

— Bocsánat... Merre van itt egy szemétkosár?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Egy óra története

1951 október 25-én, amikor leszereltem, illetményként több mint 2000 forintot kaptam. Ebből 560 forintért karórát vásároltam Budapesten a VII. sz. Óra- és Ékszerkereskedelmi Boltban, a Lenin-köruton. Az órával az idő múlását akartam ellenőrizni és nem azért vásároltam, hogy ékszerként hordjam a karomon, sőt még azért sem, hogy most a fémgyüjtési hónap keretében a nagyolvasztóba küldjem. (Ezirányú kötelességemnek más, számottevőbb, súlyosabb hulladékgyüjtéssel tettem eleget.)

A vásárlásnál a vállalat egyik dolgozója bevezette adataimat egy könyvbe. Ez volt az ő munkája. Az én munkám az volt, hogy kifizettem a pénztárnál az 560 forintot és boldogan felcsatoltam a karomra az órát. Nem is hittem, hogy az eladó szóval vállalt hathavi garanciáját igénybe kell vennem. Felültem a vonatra és Cegléd előtt sajnálattal láttam, hogy órám szemérmetlenül visszaélt bizalmammal és megállt. Nem mutatott sem időt, sem hajlandóságot arra, hogy ismét meginduljon. Arra gondoltam, hogy társaságom nem kielégítő a számára és ezt az érzését munkabeszüntetéssel adja tudtomra.

Azóta sem végzi munkáját. Pedig tapintatosan bántam vele, úgy, ahogy beteggel szokás. Február 18-án egyik barátom felutazott Budapestre. Bevitte az órát a boltba, ahol megállapították, hogy a számlapja mozog. Barátomnak elárulták, amit előttem „véletlenül" elhallgattak, hogy az órát több más óraalkatrészéből állították össze. Ez nem lenne baj, hiszen minden órát összeállítanak, mert ömlesztett állapotban nem is árulnak órát. De ez több idegen órából készült, tehát nem új óra, sőt használtnak sem lehet nevezni, hanem inkább öszvér-órának. Amikor a javítási cédulát megkaptam, örömmel láttam, hogy garanciával javítják. Ez természetesen a vételre is vonatkozott, ezért nagyon meglepődtem, amikor megtudtam, hogy húgom (mert ezúttal ő ment fel Pestre), 32.90 forint javítási dijat fizetett.

Húgom Cegléden megnézte az órát, járt. Elkövette azt a hibát, hogy Szolnokon is megnézte. Így már ott megtudta, hogy az óra ismét szabotál. Elképzelhető, hogy legközelebb már Fegyvernekig is kitartana, de nem azért vásároltam 560 forintért órát, hogy azzal szórakozzam: melyik javítás után meddig tart ki? Feltehető, hogy a tizedik javítás után már Debrecenig is járna.

Egyébként húgomnak, amikor kifizette a 32.90 forintot, elárulták, hogy órámból sohasem lesz jó óra. Ebből könnyű arra következtetni, hogy akkor sem volt jó óra, amikor nekem eladták.

Ezért most a következőket kérdem az Óra- és Ékszerkereskedelmi Vállalattól:

1. Miért hallgatják el eladáskor, hogy az óra nem új?
2. Miért kérnek javítási dijat, ha még a jótállás ideje nem járt le?
3. Miért adnak el olyan árut, amelyről tudják, hogy sohasem lesz jó?

Ifj. Horváth Sándor
a hajdú—biharmegyei Vas- és Műsz. V. dolgozója, Debrecen

Hivatalos munkaidő a zöldházikóban

Az egri Dózsa-mozi közelében van egy kis zöld házikó. Külalakra olyan mint a többi, csak éppen sárgára festették. Ujítása nem is ebben van. Abban újító, hogy egyedül és elsőnek az országban bevezette a hivatalos órákat. Szabályszerű nyitási és zárási időt tart. Amint az oldalára kifüggesztett tábla mondja: nyitva d. e. 7—10-ig. d. u. 5—10 óráig. A közbeeső időben szigorúan bezárják. Méghozzá kétlakatra. A jelzett időben viszont pontosan kinyitják... De mit tegyenek azok, akik nem tudják betartani a hivatalos órákat? Akik akkor szeretnék, hogy nyitva legyen, amikor zárva van. Vezessék be a megszakítás nélküli munkaidőt, ne kelljen az egrieknek az órát nézni, hogy össze tudják-e egyeztetni idejüket a sárga házikó hivatalos óráival.

R. J. Eger

Nem tudjuk elvetni a krumplit

Április 25-én 68 kiló vetnivaló burgonyát adtak fel címemre. A feladóállomás a zemplénmegyei Kenézlő község volt. A burgonya tíz napig nem érkezett meg, sürgetni kezdtem. Megtudtam, hogy csak a fuvarlevelet kapta meg az állomás. Ismét eltelt egy hét, a vetőkrumpli nem jött meg. Az állomásfőnök megigérte, hogy utána fog nézni. Pár nappal később megtudtuk, hogy Debrecenből továbbították a küldeményt, a mi állomásunkra, Alpárra, de útközben nyoma veszett. A vetési idő már régen esedékes és a vasut, vagy a posta hanyagsága miatt nem tudtuk a munkát elvégezni. Kártérítést se kaptunk. Kedves Ludas, keresd meg a krumplinkat!

Kovács István
Alpár, Polyák-telep 30

A KIK és a háztető

A Majakovszkij-utca 10. számú házban lakunk. Valamikor háromemeletes volt a ház, de az ostrom alatt súlyosan megsérült és most egyemeletes. Közel egy éve kérjük, hogy a KIK javittassa meg a háztetőt. Azonban a KIK ismételt kérésünkre is csak felületesen végezte el a javítást. Jelenleg ismét özönvizes állapotok vannak nálunk, ha esik az eső. Öt család lakik a házban, öt sokgyermekes lakó egészségéről, nyugalmáról van szó. Talán ezekre a panaszos sorokra felfigyel a VI. kerületi KIK.

Valentovics Sándor
Bp., VI., Majakovszkij-u. 10.

Hidroszulfitos dob

1951 október 15-én a Háztartási Eszköz- és Bádogáru Gyárban hidroszulfitos dobokat rendeltünk.

Október 30-án választ kaptunk: nem tudják elvállalni a rendelést. Közölték azt is, hogy vállalatuktól a Fémbútorgyárhoz „profilírozták" az ügyet.

November 5-én a Fémbútorgyárhoz küldtük a rendelést.

November 13-án azt a választ kaptuk tőlük, hogy a rendelésben szereplő cikkek nem szerepelnek éves tervükben és azokat így nem tudják elkészíteni. Az Aluminiumgyárhoz utasították bennünket.

1952 január 9-én újból levelet irt a Fémbútorgyár. A levél lényege az volt, hogy sohasem gyártottak dobokat és nem is tudják legyártani.

Január 12-én a Fémbútorgyártól azt kértük, hogy mivel hozzájuk profilírozták a rendelést, az anyagot az első negyedévben szállitsák le. Nem a Fémbútorgyártól, hanem a Fémdoboz és Tubus Művektől kaptunk választ, amelyből megtudtuk, hogy az általunk beküldött rajzokat továbbították a Tömegcikkipari Központ áru- és anyagosztályához. A helyiipari igazgatóság is beavatkozott az ügybe. Felvilágosított bennünket, hogy a Tömegcikkipari tudja megmondani, kik csinálják majd a dobokat.

Március 7-én a Fémdoboz arról tájékoztat bennünket, hogy előreláthatóan a Fémbútorgyárat jelölik ki a gyártásra.

Április 19-én újra irt a Fémtubus. Közölték, hogy megrendelésünk a Tröszt termelési osztályán van. A Tömegcikkipari Központ is irt levelet. Ebben hivatalosan közlik, hogy — a Fémbútorgyárat jelölték ki a gyártásra. A levél második része már nem volt ilyen örvendetes. Ebből megtudtuk, hogy a gyártás megkezdésének pillanatnyilag tárgyi akadályai vannak, amelyek elhárításához más profilátvétellel kapcsolatban a szükséges eljárást megindították. A gyártás megindításához — irták — az anyag, munkaerő és bér biztositása szükséges. Megigérték, hogyha a feltételeket a főosztály biztositja, értesitést kapunk.

Április 19-én sürgető levelet irtunk.

Április 25-én így válaszolt a Tömegcikkipari: „Utasitottuk a Fémbútorgyárat, hogy a rendelést fogadja el. Tekintettel arra, hogy ez a Fémbútorgyárnál tervenfelüli termelés, kérjük, járjanak el iparági főosztályunknál a besorolás miatt. Mi is eljárunk az iparági főosztálynál a tervmódositás ügyében. Kérjük a szükséges mennyiség és érték közlését."

Május 25-én levelet kaptunk a Fémbútorgyártól, amelyben közlik, hogy június 5-én fogják visszaigazolni a rendelést.

1952 május 25-én tehát ott tartottunk, ahol 1951 október 15-én, amikor is a Fémbútorgyárnál megrendeltük a dobokat. Ezt közöltük a Tömegcikkel.

Eredetileg négy hét alatt kellett volna elkésziteni a munkát. Megelégedtünk volna, ha három hónap alatt, első tervnegyedévünkben elkészül. Azóta már a nyolcadik hónap végéhez értünk, de még se hire, se hamva a doboknak.

Ipari Robbanóanyaggyár
budapesti kirendeltsége
Sipos Oszkár

•

A dob valóban a bürokrácia útvesztőjébe került. Ludas Matyi véleménye szerint azonban a budapesti kirendeltség is hibát követett el, mert itt a fővárosban személyes látogatásokkal meggyorsíthatták volna az ügy elintézését és rövidebb idő alatt rájöttek volna arra, hogy mi lesz a hidroszulfitos dobbal.

Furcsa tarifa

Még kisgyerek voltam, amikor hallottam egy cirkusztársulat reklámjáról, amely így szólt: „Itt látható az óriáskigyó, amely a fejétől a farkáig 20 méter, a farkától a fejéig 40 méter, tehát összesen 60 méter."

Ez a régi történet jutott eszembe, amikor katonai szabadságos levelemmel Vácról Pestre 2.60 forintért, Pestről Székesfehérvárra 4.60-ért, Székesfehérvárról Budapestre 9.80-ért, Pestről Vácra pedig 5.20-ért utaztam.

Hiába érdeklődtem illetékes helyen, én fizettem-e keveset, vagy az állam számított-e többet a visszafelé vezető úton, nem kaptam választ. Talán a Ludas megállapítja, hogy miért került Váctól Székesfehérvárig 7.20-ba, Székesfehérvártól Vácig pedig 15 forintba a szabadságoslevéllel való utazás.

Dombi Mátyás
VIII., Üllői-út 80/a

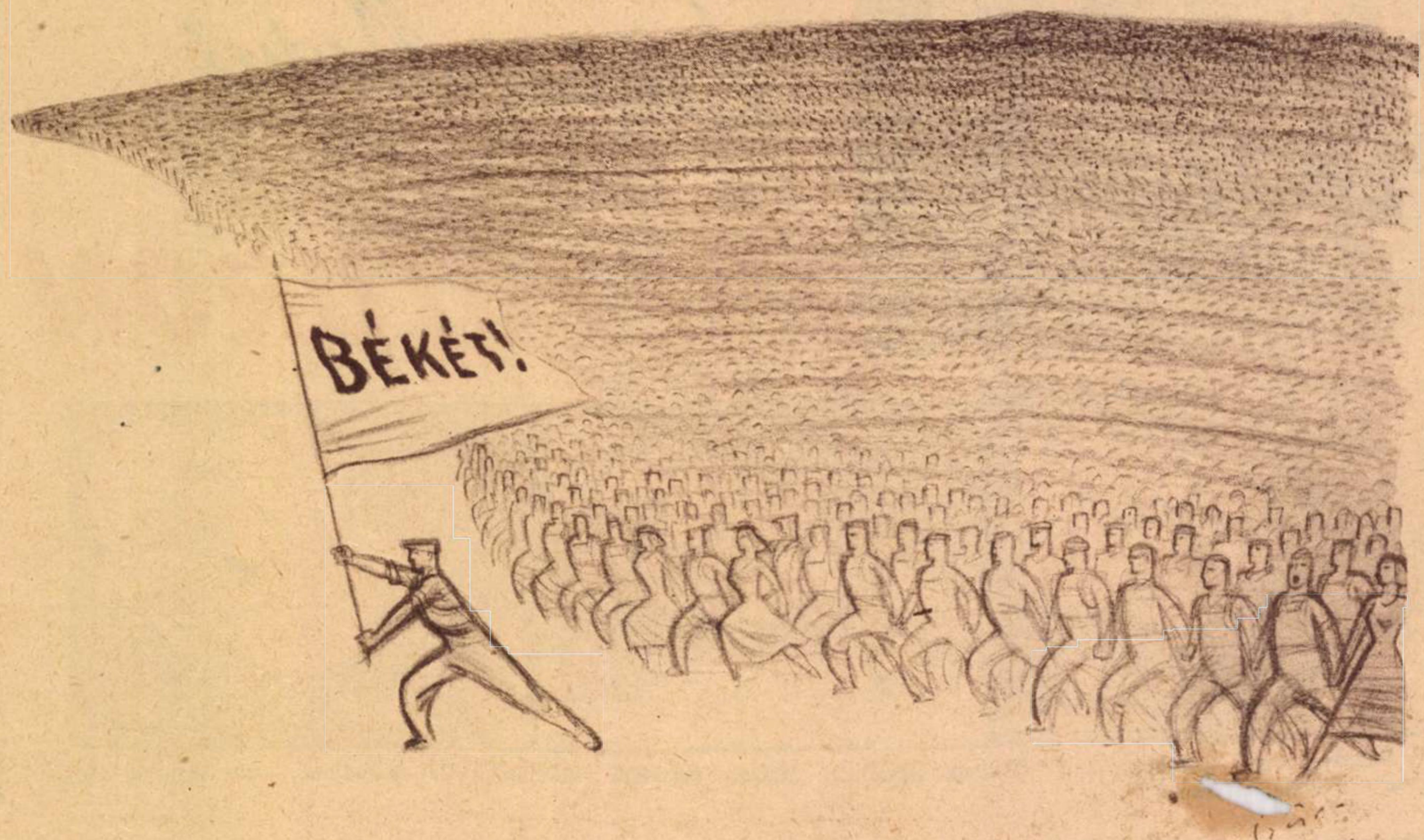
A Szombathelyi Cipőgyár címére

1951 októberében 100 pár női magasszárú cipőre kaptunk kiutalást. A cipőket a Szivárvány Áruházban vettük át s amikor szétosztottuk, kiderült, hogy egyik cipő egy számmal kisebb, mint a párja. Visszavittük az áruházba kicserélésre. 1952 január 17-én visszakaptuk a cipőt azzal a megjegyzéssel, hogy a Szombathelyi Cipőgyár nem hajlandó kicserélni, ezért vigyük a cipőt a Cipőnagykereskedelmi Vállalathoz (Paulay Ede-utca 21.). 1952 január 18-án átadtuk a vállalatnak. Azóta állandóan sürgetjük, de mindig azt a választ kapjuk, hogy a párosítás még nem történt meg és nem tudják megmondani azt az időpontot, amikor végre ki lehet cserélni a cipőt.

A cipő egy sztahanovista elvtársnőé, aki nem tudja megérteni, hogy miért nem volt hét hónap elegendő a cipő kicserélésére.

Dunántúli Rostkikészitő Vállalat
Anyagbeszerzés

AZ IGAZI EURÓPAI HADSEREG

Mindenütt csengődi . . .

Csengőd nagyközség Pest megyében s kiváló rizlingjéről nevezetes. Na már most, a napokban két csengődi atyafi feljött Pestre, s itt szomjukat oltani betértek egy vendéglőbe.

— Ejnye, Pista — örvendett az egyik magyar — itt csengődit mérnek, igyunk abból!

— Igyunk — egyezett bele a másik szárazgaratú, összeszaladt szájában a nyál. Csengődön ugyanis egy idő óta kifogyott a csengődi, csak valamilyen, ki tudja hovavalósi ecettel lehet gargalizálni a torkot.

Mikor megkapták a porciót az emberek, nagy gyönyörűséggel kocogtatták egymáshoz a poharat, aztán belecsókoltak az italba. Előbb csak apró kortyot eresztettek le, jól megrágták s tűnődve bámultak egymásra.

— Koma, de hiszen ez nem csengődi — ocsudott fel az egyik s szemrehányóan forgatta a poharat.

— Nem — ismerte be a másik is komoran — ez bizony csak olyasvalami, mint amit most Csengődön mérnek, valami pesterzsébeti vagy budakeszi fehér...

— Nem nagyon rossz különben — méláztak egyöntetűen —, de nem is jó, hiába, ha egyszer nem csengődi...

A kudarc azonban nyugtalanította őket. Most már nagy gusztusuk támadt a jóféle csengődi rizlingre. Be is tértek egy másik boltba, ahonnan már messziről virított a tábla: „ Itt csengődi rizling kapható!"

— Még a színe is más, mint az előbbinek — bólogattak derűs kedvvel, mikor kézhezkapták az italt. — Igazi csengődi. Nagy szeretettel markolták a poharat, aztán torkukba zuhantották a hegylevét.

Annál nagyobb volt a csalódás, mikor a tikkadt torok kiderítette, hogy ez a bor teremhetett széles e világon mindenütt, de Csengődre soha be nem tette lábát. A híveket most már konok dac űzte, hajszolta tovább s nagy eltökéltséggel kilincselték sorra egyik Italboltot a másik után. Mikor a hatodik helyen „csengődiztek", egyik csengődi ötlettel hozakodott elő:

— Próbálkozzunk meg a békásmegyeri fehérrel. Hátha az a csengődi...

Megpróbálkoztak, de a békásmegyeri hamisítatlan békásmegyeri volt vagy legalábbis debrői hárslevelű, esetleg olasz rizling. Ittak szürkebarátot, mit lehessen tudni, nem vonult-e csuha alá a huncut csengődi. Azonban a szürkebarátnak is olyan íze volt, mintha az újpesti domboldalon termett volna. Ittak aztán Tótkomlóson termett rajnait, s a budafoki borpincében termesztett bordóit. A csengődit azonban seholsem lelték, nyomtalanul eltűnt, s talán ezévi utolsó cseppjét e pillanatban issza egy kéményseprő valamelyik budai Italboltban. A csengődi vadászok el is fáradtak a hajszában, törődötten, mint két hopponmaradt detektív, vonszolták ingatag testüket. Szemük bágyadtan tükrözte csalódott szívük békétlenségét, torkuk hasztalan áhítozta a hazai nedű aranycseppjét. Még egy utolsó kísérletet tettek, s betámolyogtak egy Italboltba, ahol természetesen szintén ki volt írva, hogy: „Itt csengődi rizling kapható!" A két lelkibeteg atyafi kínjában már a kútvizet is csengődinek nézte volna és tépett idegzettel, konok vágyakozással szagolt bele a pohárba. Nem is csoda ezek után, hogy már az első nyeldeklés után szerelmesen kurjantottak, cuppogattak s akadozó nyelvvel becézték a honi szőlőnedveket.

— Ez a csengődi, ez a csengődi! — hajtogatták csordultig telt szívvel. — Ez igen, ez csengődi!

Meg sem hallották, amint egy, hihetőleg italhoz értő ember részvéttel, szánakozva mondta a mellette anyátlankodó, szintén borszakértő társának:

— Szegény emberek, ez nekik csengődi! A napokban jártam Csengődön, ott ittam jó bort, csengődit. Az igen. Az csengődi volt... Valódi csengődi rizling.

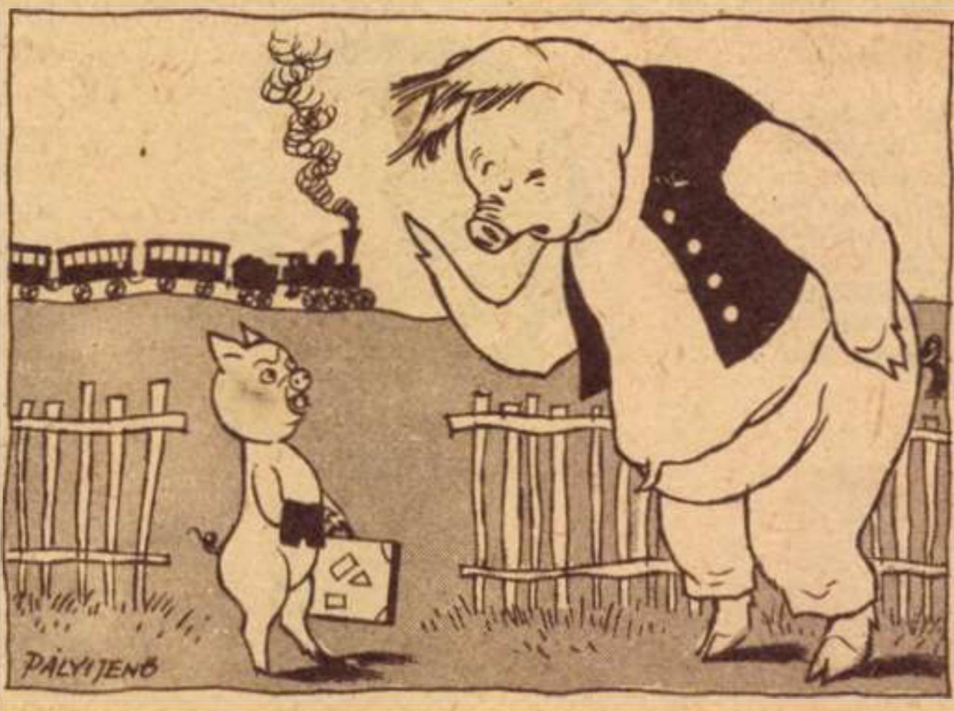
Nagy S. József

Pedagógus-nap

— A mai nap tiszteletére tökéletesen készültünk történelemből. Tessék minket kikérdezni, szeretnénk, ha ma jó napja lenne a tanító bácsinak.

Nyári szállásra mennek a malacok

— Csak arra ügyelj fiam, hogy szép barnára sülj, ne ropogósra!

Darvas Szilárd:

Vegyen példát Harryról! . . .

(„Hihetetlen történet")

I.

— Vegyen példát Harryról! — mondta Jim Steward, a cardiffi ujság főszerkesztője munkatársának, Billy Coltonnak. — Vegyen példát Harryról, aki mintaképe a szemfüles, gyors, megbizható riporternek. Mire maga egy házassági hírrel bedöcög, a boldog szerelmesek már rendszerint el is váltak és a bíróság előtt gyalázzák egymás rokonságát felmenő ágon.

— A fene tudja, hogy csinálja Harry... — motyogta Billy rosszkedvűen. — Tény, hogy minden disznóságról elsőnek értesül. Talán összejátszik a helybeli gengszterekkel...

— Ostobaság! — vágott közbe a főszerkesztő. — Attól még nagyon rossz riporter lehetne! Itt van például a mi osztatlan megbecsülésnek örvendő polgármesterünk, Tom Boyd. Ő talán nem játszik össze velük? És hol vannak az ő értesülései a Harryétól? Nem, barátom, itt másról van szó! Harry bővelkedik mindama erényekben, amelyek egy igazi riportert jellemeznek. Friss, fürge, megbizható! De milyen megbizható! Fillérre megmondja, hogy mit loptak ki valakinek a zsebéből.

Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó és a szóbanforgó Harry, pontos nevén Harry Royston robbant be a főszerkesztői szobába.

— Itt a mai szenzáció! — kiáltotta sugárzó arccal. — A Nelson-Squaren tegnap éjjel kifosztottak egy öreg kereskedőt. Már diktálom is!...

És kiviharzott a szobából. A főszerkesztő diadalmasan nézett Billy Coltonra.

— Mit mondtam? Ez mindennap behozza a maga kis bűnügyi szenzációját. Nem lopja a napot, mint maguk!...

II.

Harry valóban nem lopta a napot — mesélte Billy Colton egy héttel később szűkebb baráti körben. — A naptól eltekintve azonban mindent lopott, ami a keze ügyébe került. Innen származtak kitűnő információi. Abban is tévedtem, hogy összejátszott volna a gengszterekkel. Teljesen egyedül dolgozott. Harry tulajdonképpen egy csekély íráskészséggel rendelkező betörő. Gyengén írt, de erősen lopott s ez utóbbi tulajdonsága feledtette stílusának egyenetlenségét.

— Igen — sóhajtott a belpolitikai rovat vezetője — Harry előnyét valóban nehéz lett volna behozni. Úgyszólván ott volt a forrásnál, valósággal elleste szerkesztőnk gondolatait. Akár előre is megírhatta volna a riportokat, mert naponta kész programmja volt, hogy hova fog betörni. Sajnos, legutóbb is lelkiismeretessége okozta vesztét, lapzártáig okvetlen be akarta vinni a cikket és közben elmulasztotta a kötelező óvintézkedéseket. Hamar munka sosem jó.

— És most mi van vele? — tette fel a kérdést valaki, aki járatlan volt a helybeli sajtó kulisszatitkaiban.

Billy Colton nagyot sóhajtott.

— A törvényszéki rovat vezetője, nagyobb fizetéssel — mondta és indulni készült.

III.

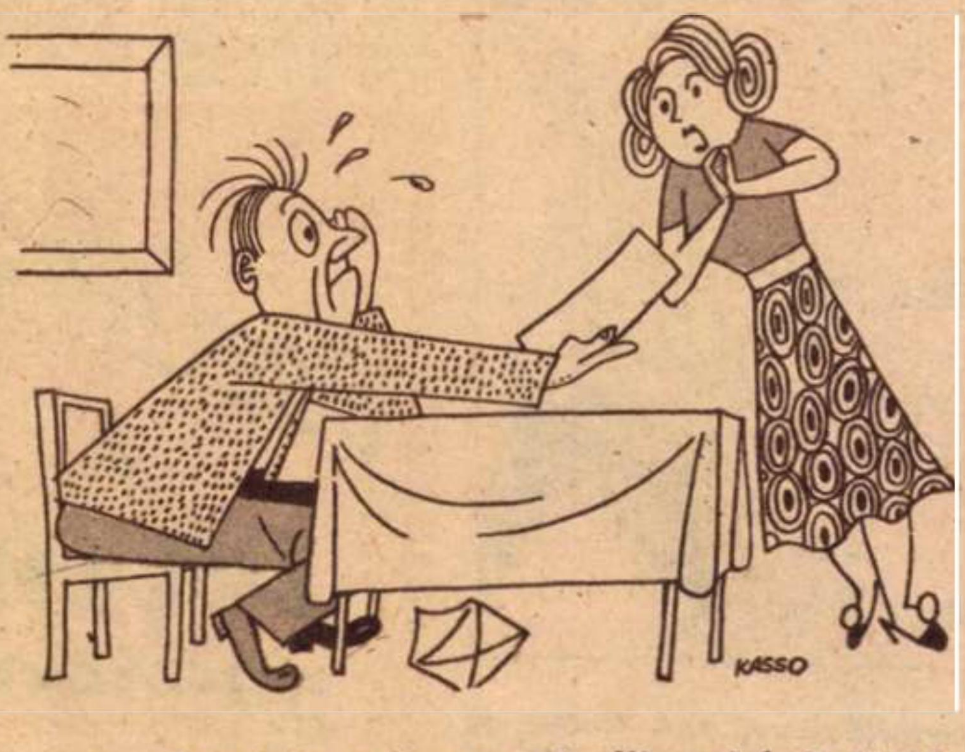
Azok számára pedig, akik e „hihetetlen történetet" túl hihetetlennek találnák, közlöm, hogy a Combat című francia újság április 21-i számának jelentése szerint a cardiffi bíróság április 19-én tárgyalta Harry Royston említett ügyét. A büntetés kiszabását elhalasztották az ujságíró fiatal korára való tekintettel, továbbá azzal az indokolással, hogy „ki akart tűnni egy foglalkozásban, amely bizonyos vállalkozó szellemet igényel..."

Ebadta közbeszól

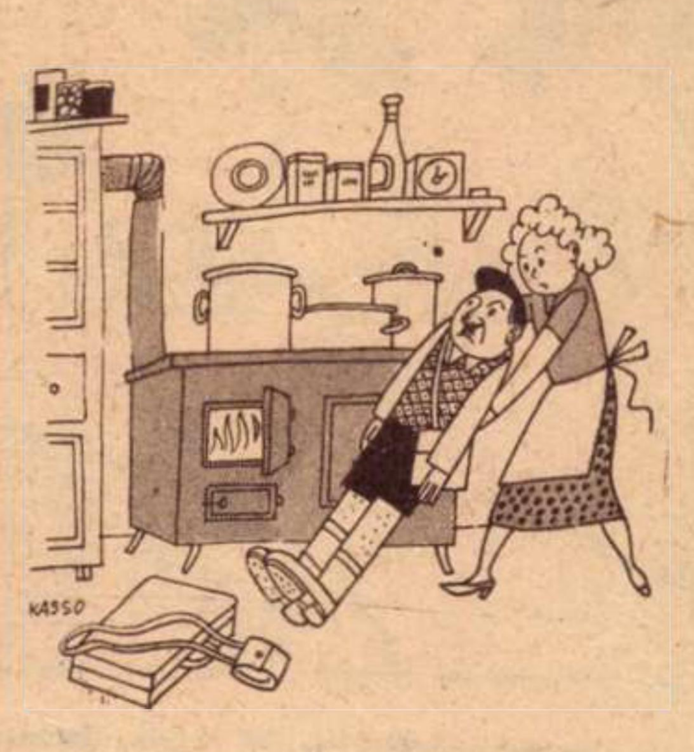
— Na mit hoztam neked, anyukám?
— Jaj, de kedves vagy! Virág?
— Több esze volt apunak. Zöldhagyma!

Magyarország nyerte a sakklevelezési világbajnokságot

— Szent ég, mi van a levélben John? Haláleset?
— Nem! Bc4—c8!

Májusi üdülés után

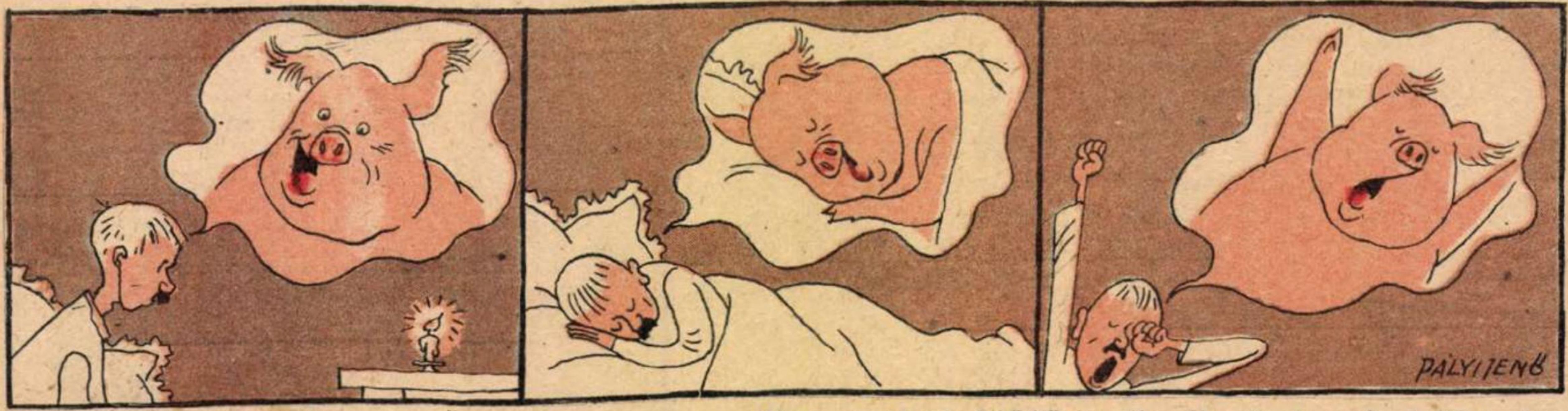

— Gyere fiacskám a meleg kályha mellé, talán felengedsz egy kissé...

Ludas Matyi

MEZŐTÚRON

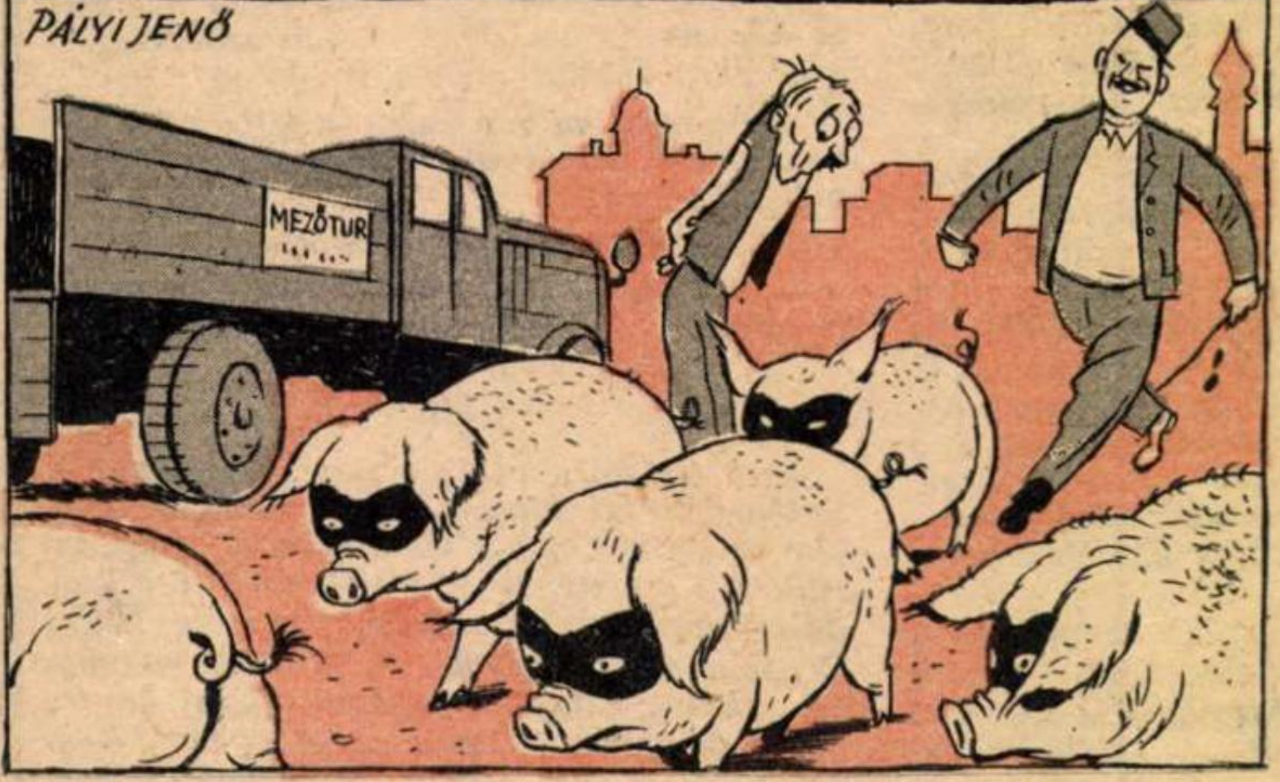
Jelszóvá vált Mezőtúron a V. B.-elnök mondása: „Hízott sertéssel feküdjünk, róla álmodjunk, vele keljünk, tegyük magunkévá a hizlal[illegible]tervet!”

Ki ne ismerné a világhírű mezőtúri korsós-ipart? Veres Lajos, a korsós-szövetkezet csoportvezetője nemrég kitűnő minőségű zománcot kapott. Ezzel a híres bogárbarna színre égethetik a korsókat. Azóta örömtől csillog Veres szeme és csillog-villog a bogárhátú túri korsó is.

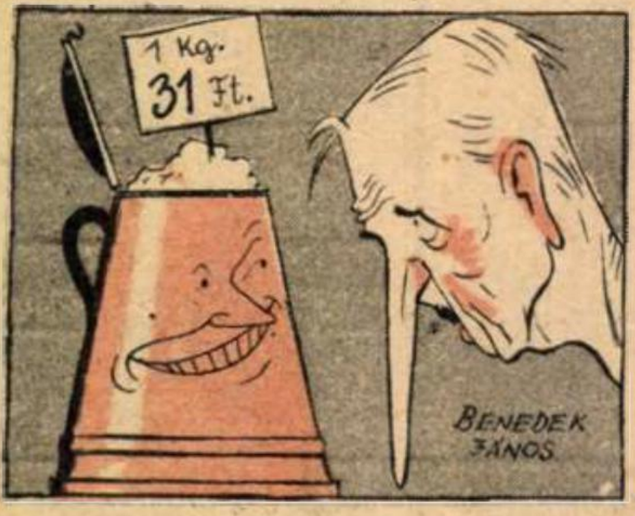
Mezőtúr épül, szépül, fejlődik. Lesz ott Gépesitési Technikum, 300 ágyas kórház, Ruházati KTSz, Fonoda, 150 vagonos tárház és vállalat lesz a mostani Korsósipari Termelőszövetkezet. Szinte a földből nőnek ki ezek az üzemek, intézmények.

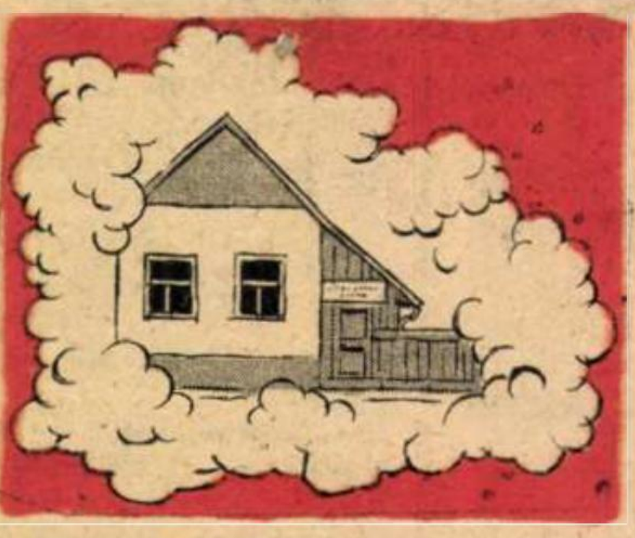
A mezőtúriak leleményesek, furfangosak a sertésbegyűjtés vonalán. A környéken is vásárolnak disznót, — ha tudnak. Tekintve, hogy seholse örülnek annak, ha apad a sertésállomány, a túriak legszivesebben titokban vásárolnak. Rajzolónk így képzelte el a vásárt: a szomszéd községben vett disznók álarcot kapnak, — nehogy észrevegyék, hogy sertések. .

Panyik Jánosnak, az egyik mezőtúri termelőszövetkezet elnökének eddig még nem sikerült meggyőznie a tagokat arról, hogy nem szabad dologidőben,, délután 4-kor abbahagyni a munkát, az árok partjára heverni és lesni a gépkocsit, amely visszaviszi őket a városba.

Egyszer volt Mezőtúron zsirvásár! Akkor, amikor 35 forintra szállt le a zsir ára. Mezőtúron tévedésből 800 kilót még olcsóbban adtak el. Benedek János, a Tanács kereskedelmi vezetője vállalta a felelősséget és azóta is részletekben fizeti az árkülönbözetet. Ezért nem nagyon állíthatjuk, hogy „zsíros” állása van...

Badár Erzsébet, a híres korsós-dinasztia egyik tagja még nem lépett be a szövetkezetbe. Habozik . . . A Badár-házból kiszivárgó hírek szerint azonban már percek kérdése, hogy elhatározza magát. Talán mire ezek a sorok megjelennek, már Badár Erzsébet is a szövetkezet dolgos tagja lett, s a Badár-ház már nem habozik.

A DISZ-szervezetek jól dolgoznak, de a vezetőknek néha sok akadályt kell leküzdeniök. Gyakran hallják a rátarti idősebbektől: a csirke ne tanítsa a kotlóst . . .

Jövő héten:
a
DINAMÓ
gyárban

AZ ÚJ MEZŐTÚR

Ez már a negyedik találkozásom az ÚRI MURI városával, Mezőtúrral. Móricz Zsigmond művét először olvastam, azután színházban, végül filmen néztem meg

Most, amikor személyesen ismerkedem meg Mezőtúrral, amely azelőtt a nagybirtokosok és a kizsákmányolt parasztok városa volt, egészen más várost találok. A volt városháza épületén ugyan most is ott az impozáns torony, a széles lépcsőfeljárat, de ezt a házat most tanácsházának hívják és nem a nagybirtokosokkal cimboráló, tivornyázó polgármester áll az élén, hanem a végrehajtó bizottság. Most komoly alkotómunka folyik a tornyos városházán, mely azelőtt a Horthy—Bethlen-korszak egyik nagy panamájának szimbóluma volt. Akkoriban sok külföldi kölcsönt vettek fel. Eladták érte még a gyufamonopóliumot is. Mezőtúr „fejlesztésére” is felvettek kölcsönt. Álibinek nagytornyos, a fővárosba is beillő városházát építettek. Az építkezésen sokat kerestek a miniszterek és a mezőtúri hatalmasságok. Házakat vettek és magasabbra emelkedett a panamák száma, mint a híres torony.

Az akkori visszaélésekre emlékezik Kovács István, a tizenöt hónappal ezelőtt termelőszövetkezeti várossá lett Mezőtúr V. B. alelnöke is, aki most erős kézzel dolgozik az elnökkel és tanáccsal együtt azon, hogy a város meghálálja a kormányzatnak, amit Mezőtúr fejlesztéséért tett.

Kovács István és a mezőtúri dolgozók elbeszéléséből kialakul a szocialista várossá fejlődő Mezőtúr mai képe.

Milyen 1952 nyarán Mezőtúr? Nézzük meg először a gépállomást. Van itt látnivaló. Szép, korszerű és nagyméretű. Nagyméretű? Az volt, amikor építették. De most már hatvan aratógép és tizenhat kombájn várja az élet betakarításának idejét. Hét Zetor-traktora is van az állomásnak. Már tudja Pál, mit kapál — a Zetor. Igy azután kicsi lett a gépállomás, most fogják bővíteni.

Az egyik legszebb mezőtúri ház a Petőfi termelőszövetkezet (egyike a kilenc túri tsz-nek) székháza. Ez a ház Mészáros „őméltósága“ háza volt. A nagybirtokos képviselő „úr” volt három vármegye legduhajabb fenegyereke. Egyik hirhedt „stiklije” az volt, amikor két vödör pezsgőbe mártotta két lova fejét, azután megitatta a francia pezsgőt a zenészekkel.

Mészáros volt kastélyszerű házában most a „Petőfi” tsz lázas munkája folyik. Be akarja hozni a többi tsz-t, mert lemaradt. Rossz volt a munkaszervezése.

A „Petőfi” székháza közelében van a Beloiannisz-utca, ahol most négy kétemeletes ház épül. 1953-ban tovább építkezik a város, még három nagy „ház” épül Mezőtúron. Egy bérház, egy tárház és egy kórház. Még ebben az évben felépül a Gépesítési Technikum. Az építkezés természetesen gépesítéssel és technikai újításokkal történik.

A kulturális élet is fejlődik. Beiratkozott a háromezredik tag a városi könyvtárba, ahol már 5400 kötet áll az olvasók rendelkezésére. Kiszámítottuk: egy tagra 1.8 könyv esik. 1952-es terv: 600 újabb könyv beszerzése. De akkor sem jut két könyv egy tagra, mert közben legalább 3500 olvasója lesz a könyvtárnak.

Mit láttunk még Túron? Az exportra dolgozó korsós-szövetkezetet, amely most vállalattá alakul át. A termelőszövetkezetek munkaversenyben dolgoznak és azon igyekeznek, hogy idén ne csak a gabonabegyűjtésben, hanem az állattenyésztés vonalán is élen legyenek a termelőszövetkezeti városok között. Mezőtúron jól tudják, hogy a sertéshizlalás az ő gondjuk, mert traktort készen kaphatnak, de a disznót nekik kell felhizlalniuk.

És amit még nem lehet látni? Sok szép terve van a tanácsnak... Ezek között szerepel egy nagy ruházati szövetkezet alapítása és a jelenleg három épületben lévő kórház helyett egy új nagy 300 ágyas kórház építése.

A kórház egyik osztálya a volt járásbírósági épületben van. A bíróság ugyanis most Törökszentmiklóson ítélkezik. Oda került az a mezőtúri kulák is, aki hét mázsával lemaradt a sertésbeszolgáltatásnál és feketén vágta le a disznókat. Őrizetbe vették és vádiratot adtak ki ellene. Letartóztatása előtt fuvaroskocsis lett, azzal a szándékkal, hogy így elkerülje a büntetést. De a tanács ébersége leszállította a bakról.

Mezőtúr méltó akar lenni a termelőszövetkezeti város címéhez. Most egyik legfontosabb feladatuk: a nők bevonása a termelőszövetkezetek munkájába. Már egyre többen hagyják a háztartás gondjait az öregekre és főzőkanál helyett a traktor kormányát ragadják meg.

Igy él most Mezőtúr, amely már nem az ÚRI MURI városa. Már nem francia pezsgő, hanem pezsgő, lázas iramú munka folyik a városban.

P. L.